

са на страна и захваналъ да реве. Ванко го подигралъ, присмѣлъ му са и, като челѣкъ комуто честъта е помогнала да спечели и надвий, съ кръхната шапка си отишелъ.

Не са минало много и Стоилчѣва баща си дошелъ: защото много обичалъ сына си повикалъ го да го помилва. — Какво зло та е нелѣтело, попыталъ го, като го видѣлъ потѣналь въ тѣга.

Стоилмо. — Чичова Ванко накара ма силомъ да играйме на дама! . . . . .

Баща му. — Не май грыжа, сынко, не си сторилъ нещо лошаво, таквази забавка не съмъ ти забранилъ. Ами да не сте играли на пары?

Стоилмо. — Не сме, тате.

Баща му. — А защо ти сѣ чървени очитѣ?

Стоилмо. — Искахъ да покажѣ на Ванка парытѣ, които бѣхъ спастрилъ за да си купи нѣкоя книга съ тѣхъ. Държахъ ги скриты подъ голѣмыя камѣкъ предъ пѣтнитѣ врата. Нѣкой ми ги е зель, неможихъ да ги намѣрѣъ, нема ги.

Баща му не далъ вѣра на сичкытѣ му думы, сторило му са че малко лѣжа влѣзва въ тѣхъ; но са престорилъ че не му минува таквози нещо презъ ума. Той отишелъ подирь малко у братовы си и като намѣрилъ тамъ